

LUKRA Z NEBA

VERSKI • LIST • ZA • MLADINO

LETO IV.

1933/34.

ŠTEV. 10

Glej, srčeca ti darujemo,
ljubezen ti večno prisegamo.
Tvoji smo, Jezus naš, tvoji smo.
Srca ti svoja darujemo.

Tekma

Mali indijanski dečki znajo izvrstno jezdit. Kakor blisk frčijo na svojem konjiču brez sedla in noben evropski jezdec jih ne doide.

Bogat trgovec se je hotel o tem prepričati. Poglavarju Indijancev je povedal, da pride in ga prosil, naj določi dva najboljša jezdeca za tekmo. Zmagovalca hoče bogato obdarovati.

Najboljši izmed vseh malih jahačev je bil Tim. Za tekmo je bil določen tudi Hari, ki je znal prav tako zelo dobro jezdit, pa je bil čisto zelo žalosten. Imel je namreč bolno mamico, za katero je skrbela dobra sosedka. Hari sam pa je hodil v misijonsko šolo. Samo vsako nedeljo je obiskal svojo nad vse ljubljeno mamico; rad bi bil sicer ostal vedno pri njej, toda tega ona ni hotela in mu je govorila: »Zdaj še ne, zdaj še ne; veliki Duh — tako imenujejo Indijanci Boga — hoče, da ostaneš pri svetih ženah, dokler ne boš prejel svetega obhajila.« Svete žene so misijonske sestre, ki skrbijo za indijanske otroke.

Harijeva mati je bila že več let dobra kristjana in se je iz srca veselila na sinčkovo prvo sv. obhajilo.

Tim in Hari sta bila torej določena za tekmo. Tim je kar poskočil od radosti, ko mu je povedal poglavar to veselo novico. Tudi Hari je bil vesel in je sklenil, da se bo radi mamice potrudil, ker bi ji z zmago gotovo napravil veselje. Hrepenel je po lepem daru, po zlatem cekinu, ki bi ubogi mamici tako prav prišel.

Tim je bil od samega veselja ves razigran in kričal je tovarišem: »Jaz bom zmagal, jaz.«

Tovariši so mu radi verjeli.

Tim je bil tudi prvoobhajanec. Odkar ga je za najlepši dan pripravljala pater Brunon, je Tim postal mnogo mirnejši in boljši. To je pater Brunon opazil in je bil zelo vesel, ker je vedel, kako težko deček mirno sedi in zvesto posluša.

Ta dan je pa postal Tim zopet stari, divji Indijanček. Niti malo ni pomislil, kako zelo je užalostil Harija, ko je kričal: »Tim bo zmagal, Tim!«

Prišel je predvečer napovedane tekme. Po večerni molitvi, ki jo je molil s prvoobhajanci, je stopil pater Brunon še enkrat v kapelo. Menil je, da je sam v svetišču, ko zasliši lahko šepetanje, ki ga pa ni mogel razumeti. Vstal je in šel v smeri, od koder je prihajalo govorjenje. Ob stebru v bližini velikega oltarja za-

gleda majhno postavo, ki jo precej spozna. Bil je Tim. Zdaj je pater tudi jasno čul, kaj je deček govoril Zveličarju:

»Zaradi tebe bom storil to, zaradi tebe ... Hari naj dobi zlati cekin, Hari, Hari. Pater Brunon nam je pravkar rekel, da imaš ti veselje, če mi storimo kaj takega, kar nam je težko storiti. Težko je to, zelo težko. Tako rad bi zmagal, a Hari bi tudi rad zmagal. Sam mi je rekel. Toda Hari hrepeni po zmagi zaradi svoje mamice, jaz pa zaradi samega sebe. — Toda zaradi tvojega božjega Srca bom storil to, zaradi tebe, ljubi Jezus.«

Pater Brunon je neslišno odšel, tako da ga Tim ni opazil.

Drugo jutro sta veselo pribrzela oba mala jezdeca na kraj tekmovanja. Bogati trgovec je sedel na vzvišenem prestolu in zbralo se je okrog njega vse polno mož, žena in otrok.

Poglavar je dal znamenje s piščalko in tekma se je pričela.

Oba jezdeca sta odbrzela s toliko hitrostjo, da se je trgovec kar prestrašil. Tim je Harija kmalu prehitel. Toda — kaj je to? Ko je bil Tim le malo še od cilja oddaljen, je njegov konj nenadoma za par hipov obstal, med tem je pa že zdirjal mimo njega Hari in prvi dosegel cilj.

Hari je bil zmagavec. Vse mu je teklo vriskaje nasproti. Ko so pa videli, kako je stopil k Hariju Tim in mu stisnil desnico, tedaj veselja ni bilo konca ne kraja.

Hari je dobil cekin. Tim pa mu je veselega obraza rekel: »Zdaj se bo pač tvoja mamica veselila; tudi jaz se veselim s teboj in z njo.«

Nihče razen patra Brunona ni vedel, da je Tim namenoma ustavil konja. Misijskar seveda tega ni nikomur razodel, ker ni hotel, da bi Tim izgubil le trohico zaslužnja za svoje plemenito delo.

Zvečer je molil pater Brunon, kot vedno, za svoje prvoobhajanke in dostavil je še tole prošnjo: »Prikljeni, Gospod, dobrega Tima na svoje božje Srce, da postane tvoj pravi junak!«

In sam zase je še dostavil:

»Da, Tim, le Bog in jaz veva, da si ti pravi zmagavec.«

Kako boš preživel počitnice?

- 1.) Obišči prav vsak dan Jezusa v cerkvi!
- 2.) Ne pozabi na jutranjo in večerno molitev!
- 3.) Če ti je le količkaj mogoče, prejmi vsako nedeljo sveto obhajilo.
- 4.) Čuvaj telesno zdravje, nad vse pa se varuj greha.

Ti si Kraljica neba in zemljé; prosim te, vladaj še moje srce!

Ažmanov:

Kramljanje z nebeško Materjo

Vsa si dobrotna,
Brezmadežna ti;
prošnjo še vsako
uslišala si.

Ti si Kraljica
neba in zemljé;
prosim te, vladaj
še moje srcé.

Majhen sem, Mati,
in prav po otročje
tebi privijem se
v mehko naročje.

Ti me branila boš,
s sveto rokó
in me vodila boš
k Sinu v nebo.

Prijateljski pogovori o sv. maši

»Da Kristus Gospod prevzame naše grehe in slabosti ...«

Tik pred povzdigovanjem smo. Duhovnik je razprostrl roke nad darovi, spominjajoč nas s tem ponovno na namen in bistvo sv. maše. Tudi v stari zavezi so nad žrtvijo, ki je bila namenjena v spravo za greh, razprostrli roke. S tem so namreč naložili na žrtev grehe, za katere so želeli odpuščanja. Hoteli so reči Bogu, naj vzame to žival namesto njih.

Jezus je vzel nase naše grehe. Žrtvovati se hoče Bogu Očetu za nas in namesto nas.

Sedaj moli mašnik lepo prošnjo, naj dobrotni Bog milostno stori, da bo ta daritev, kruh in vino, postala Telo in Kri našega Gospoda Jezusa Kristusa, hrana našim dušam. Sv. Cerkev si ne more misliti, da bi bili pri sv. maši brez sv. obhajila. Prvi kristjani so sleherni dan med sv. mašo prejemali sv. obhajilo.

Morda ste že opazili, da včasih pred sv. mašo duhovnik pri-
nese ciborij (kelih za male hostije) in ga postavi na oltar. Male hostije more duhovnik posvetiti samo med sv. mašo. Z njimi vernike obhaja in potem ciborij shrani v tabernakelj. Gospod ne prihaja na oltar zato, da bi ga devali v tabernakelj, marveč zato, da bi se naselil v tabernaklju našega srca. In kako zelo si želi priti k nam, v naš dom!

Posvečenje — spremenjenje — povzdigovanje.

Zvonček nas je opomnil, da se je približal najslovesnejši, najsvetejši trenutek. Strežnik poklekne za duhovnika, tudi vsi navzoči spoštljivo kleče. Jezus bo obnovil svojo daritev! Jezus bo govoril po mašnikovih ustih in duhovnik bo delal, kar je storil Jezus pri zadnji večerji.

Mašnik vzame v roke hostijo in glasno izgovori Jezusove posvetilne besede:

»To je moje Telo ...«

Čudež vseh čudežev se zgodi. Kruh je spremenjen v njegovo božje Telo. Nato odkrije kelih, ga vzame v roke in zopet izreče posvetilne besede:

»To je kelih moje Krvi ...«

Zopet čudež. Vino se spremeni v Jezusovo dragoceno Kri. Ni več kruha na oltarju, ne več vina, marveč samo Jezus, Bog, z dušo in telesom, s krvjo in mesom, ves Jezus.

Vsa nebesa so pozorna na tolik čudež, ki se je pravkar zgo-

dil. Angeli se zgrinjajo okoli oltarja in tiho molijo Boga. Stori-
mo tudi mi tako!

Po posvečenju kruha mašnik poklekne, počasti sv. hostijo,
jo dvigne in pokaže ljudstvu, da jo verniki lahko vidijo in molijo.
Prav tako dvigne in pokaže vernikom kelih s presveto Krvjo.

Pri povzdigovanju moramo v globoki ponižnosti počastiti
Jezusovo presv. Telo in presv. Kri, obuditi moramo vero, upa-
nje in ljubezen in se vsega Jezusu izročiti.

Dragi otroci, to je pa trenutek, ko lahko pri Jezusu vse do-
sežemo, kar prosimo, če je le v naše zveličanje. Kakor je molil
naš Gospod na Kalvariji, tako moli tudi tu na oltarju. Jezus moli
in prosi svojega nebeškega Očeta za nas. Molimo in prosimo
z njim in po njegovem zgledu tudi mi!

Spomnimo se svojih dragih, spomnimo grešnikov, ki ne lju-
bijo Boga, spomnimo poganov, da se skoraj spreobrnejo h Kri-
stusu!

Mislimo na toliko trpinov na svetu, brezposelnih, bolnih,
umirajočih i. t. d.!

S svojo molitvijo, ki jo združimo z molitvijo Jezusovo in
mašnikovo, lahko postanemo pravi apostoli, misijonarji. Porečete
morda: »Saj ni mogoče pri povzdigovanju na vse misliti!« Brez
dvoma ne. Toda, če rečete Gospodu Jezusu, da hočete združiti
svojo molitev z njegovo, potem molite s tem že v vse te in še dru-
ge namene!

Gotovo ste že opazili, da ponekod pri povzdigovanju zvone
tudi z velikim zvonom v stolpu. Jako lepa navada! To zvonjenje
opozarja prebivalce, da se sedaj daruje sv. maša in da naj za
hip prenehajo z delom in počaste v duhu Jezusa!

Na Koroškem je živel pobožen slovenski kmet, ki je jako
cenil in ljubil sv. mašo. Žal se je radi poljskega dela ni mogel
vsak dan udeleževati. Pa vendar je bil vsak dan pri sv. maši,
namreč v duhu.

Ko je zjutraj na polju oral in mu je hlapčič gonil vola, je
vsekdar rekel fantiču, preden sta začela z delom: »Jozl, kadar bo
»vandlalo« (zvonilo k povzdigovanju), pa vola ustavi!« In res sta
pobožni kmet in njegov hlapček, kadar je pozvonilo k povzdigo-
vanju, vola ustavila, se odkrila, pokleknila v rosno polje in po-
božno pomolila. Tako sta se v duhu pridruževala sv. maši, dasi
osebno nista mogla biti navzoča.

Tudi vi delajte tako! Bodi da v stolpu zvoni ali ne, recite
vsekdar zjutraj: »Želim se udeležiti sv. maše!« Kako lahko pač
to besedilo ustavite v svojo jutranjo molitev!

Presvetlemu božjemu veličanstvu

daruje sedaj duhovnik v imenu vseh vernih tisto čisto, sveto, brezmadežno Hostijo, ki je za nas trpela, umrla, od smrti vstala, šla v nebesa, ki sedaj tam prebiva, pa hodi na zemljo, na sv. oltarju se pravkar nahaja — naš Gospod Jezus Kristus namreč.

Duhovnik daruje božjemu veličanstvu ne kruha, ne vina, marveč samega Boga. Pač ta daritev neskončno presega daritev Abelovo, Abrahamovo in Melkizedekovo, zakaj te daritve so bile samo predpodobe Jezusove, duhovnikove daritve...

Duhovnik prosi, da bi bila ta daritev pred božjim prestolom milostno sprejeta. Vsekakor čudno, kaj ne; saj vendar naš Gospod Jezus, ki se po duhovnikovih rokah daruje Bogu Očetu, ne more biti drugače sprejet?! Res čudno, če bi se Jezus sam daroval, toda spomnite se, dragi mali kristjani, kaj vse smo pri darovanju priložili hostiji na pateni: same sebe, svoje grehe in slabosti. Daritev Jezusova je torej tudi naša, z vsemi našimi madeži in krivdami vred. In radi teh prosimo milostnega božjega sprejema naše daritve, ki je tudi Jezusova.

Sedaj se mašnik globoko skloni, poljubi oltar in prosi, naj bi vsi, ki bodo prejeli od tega sv. obhajila, namreč presv. Jezusovo Telo in Kri, bili napolnjeni z nebeškim blagoslovom in nebeško milostjo... Kako lepo voščilo izreka in želi mašnik svojim dragim, ki ž njim sodarujejo, seveda po našem častitljivem sredniku — Gospodu Jezusu Kristusu.

Prvoobhajanci iz misijonske pokrajine Tcentú.

Uhač piše Lučkarjem

»Nočem gledati, nočem gledati«, je zavpil Jakec in zbežal. »Vem, da ga bo bolelo.«

Jernač je vzel nožič za puščanje krvi, mi ga nastavil na žilo na vratu, malo udaril po njem s kladivom in takoj je brizgnila kri. Čim bolj je tekla, tem bolj sem se čutil olepšanega. Glava ni bila več tako težka, pa tudi dušilo me ni več in kmalu sem vstal. Tedaj mi je Jernač kri ustavil, mi dal piti vode z otrobi in me čez eno uro spustil na travnik. Bilo mi je bolje, zdrav pa še nisem bil in minil je ves teden, da sem bil zopet dober. Ves ta čas pa sta me Jakec in Ivica negovala s tolikšno ljubeznijo, da jima tega nikoli ne pozabim. Obiskovala sta me po večkrat na dan; prinašala sta mi trave, da se mi ni bilo treba pasti in se sklanjati; dajala sta mi ostanke od solate, zelja in korenja; vsak večer sta me sama peljala v hlev in tam so me v jaslilih že čakale dobre reči, ki sem jih imel najrajši, oblične od krompirja in sol. Nekega dne mi je dobri Jakec hotel dati celo svojo blazino, da bi med spanjem ne imel glave tako nizko. Drugič nekoč mi je Ivica hotela pokriti noge s kocom s svoje postelje, da me ne bi v noge zeblo. Nekoč sta mi pa okoli stegen navezala volnate odeje, da bi me grele. Ves nesrečen sem bil, da jima nisem mogel pokazati svoje hvaležnosti, pa imam že vedno to smolo, da razumem vse, povedati pa ne morem ničesar. Končno sem se pa vendarle zopet popravil, in tedaj sem izvedel, da hočejo bratanci in sestrične napraviti v gozd izlet na oslih.

10. Roparji.

Vsi otroci so bili zbrani na dvorišču; bilo je pa tudi veliko oslov iz vseh sosednih vasi. Videl sem med njimi skoraj vse, ki so se udeležili dirke; Jančetov me je pogledal kakor da me hoče požreti, jaz sem se mu pa posmehljivo namuznil.

Okoli Jančeve stare mame so bili skoraj vsi njeni vnuki in vnukinje: Katka, Magda, Betka, Rinka, Ivica, Pepca, Hinko, Lojzek in Jakec. Mamice vseh teh otrok so imele pripravljene osle za ježo, očetje naj bi pa stopali za njimi, da bi najbolj lene osle s palicami priganjali. Preden so odrinili, so se še malo pričkali, kdo bo jahal najboljšega osla; pa saj veste, da je skoraj vedno tako. Mene so hoteli imeti vsi, nihče me ni hotel drugemu odstopiti in zato so končno žrebali. Izžrebal me je Lojzek, Jakčev bratranec. Bil je prav priden fantek in jaz bi bil zelo vesel, da

bom ravno njega nosil, ako ne bi zapazil ubogega Jakca, ki si je skrivaj kar naprej solze brisal. Kadar me je pogledal, vselej so ga znova oblile solze. Seveda bi mu rad pomagal, pa kaj ko ga nisem mogel tolažiti; na drugi strani je bilo pa tudi prav, da se že kot otrok uči premagovanja in potrpljenja kakor jaz. Končno je vendarle zajahal svojega osla, pa rekel je Lojzku:

»Lojzek, jaz bom ves čas blizu tebe. Ne smeš pustiti Sivčka, da bi prav močno galopiral, drugače bom preveč zaostal.«

»Zakaj bi zaostal? Ali ne moreš galopirati kakor jaz?«

»Zato, ker zna Sivček hitreje galopirati kot vsi osli v deželi.«
Odkod pa to veš?«

»Videl sem vaško dirko in Sivček je prehitel vse.«

Lojzek je obljubil, da ne bo preveč hitel in oba sta v diru odrinila. Moj tovariš ni bil ravno slab, zato sem z njim dosti lahko držal korak. Drugi pa so nama sledili, kolikor so pač mogli. Tako smo dospeli do gozda, kjer so si hoteli otroci ogledati lepe razvaline starega samostana in kapele. Samostan in kapela pa sta bila na slabem glasu; nihče se jima ni rad drugače približal kakor le v večji družbi. Pripovedovali so, da se slišijo ponoči izpod razvalin nenavadni glasovi: vzdih, kriki, rožljanje verig. Več popotnikov je bilo, ki so se iz teh govoric norčevali in so šli sami ogledovat razvaline, pa se niso vrnili in tudi nikoli več ni bilo glasu od njih.

Ko so vsi razjahali, so nam oslom pritrdili uzdo na vrat in nas spustili na pašo, očetje in matere pa so prijeli otroke za roko, da se nebi razkropili ali zaostali; skrbelo me je, ko sem jih videl oditi in izginiti v razvalinah. Jaz sem pustil svoje tovariše in si poiskal sence pod napol porušenim obokom, ki se je malo proč od samostana na vzvišenem prostoru naslanjal na gozd. Morda sem se tam mudil četrto ure, ko me je zdramil neki šum prav blizu oboka. Prihulil sem se za podrtino debelega zidu, odkoder sem lahko daleč videl, ne da bi me kdo opazil. Pritajeni šum je naraščal in zdelo se je, da prihaja izpod zemlje.

Kmalu se je skozi trnje previdno pomolila glava nekega človeka.

»Vse varno«, reče komaj slišno, potem ko se je ozrl naokrog. »Nikogar ni. Kar ven tovariši! Vsak si vzemi enega osla in ga varno odpelji!«

Umaknil se je in prilezlo je za njim dvanajst mož, ki jim je polglasno naročal:

»Če bi kakšen osel ušel, nikar ne letajte za njim! Urno in tiho, to je naše geslo!«

Možje so smuknili ob robu gozda na delo; stopali so oprezno, a urno. Osli so si poiskali sence in mulili travo na obronku.

gozda. Na dano znamenje so roparji pograbili vsak svojega osla za uzdo in ga potegnili v goščo. Namesto da bi se upirali, brcali in rigali ter tako priklicali gospodarje, so se osli dali odvesti kakor da so brez moči; še koštrun bi ne mogel biti tako zabit. Čez nekaj minut so se roparji zopet prikazali v jarku pred obokom. Moje tovariše so lepo zaporedoma pognali v trnje, kjer so izginili. Še sem slišal odmev njihovih korakov izpod zemlje, potem pa je bilo zopet vse tiho.

»To so torej tisti čudni glasovi, ki strašijo vso pokrajino«, sem si rekel. »Tolpa roparjev se skriva v samostanskih kletih. Moram opozoriti ljudi nanje, da jih primejo. A kako?«

Ostal sem še naprej skrit pod svojim obokom, odkoder sem lahko videl vse razvaline in še daleč naokoli; nisem se ganil nikamor, dokler nisem slišal klicati otroke, ki so iskali svoje osle. Stekel sem k njim, da se ne bi približali oboku in trnju, ki je tako dobro zakrivalo vhod v podzemlje, da ga je bilo nemogoče opaziti.

»Sivček je že tu!« zakliče Lojzek.

»Pojdimo jih rajši iskat proti jarku onstran tegale oboka«, reče Jakčev oče. »Tam je prav lepa trava, gotovo so jo hoteli pokusiti.«

Kar streslo me je, če sem pomislil, v kolikšno nevarnost se hočejo podati. Zato sem planil na pot, da ne bi mogli do oboka. Hoteli so me spoditi, pa zastavljal sem jim pot s tolikšno vztrajnostjo in odločnostjo, da je Lojzkov oče nazadnje ustavil svojega svaka in mu rekel:

»Poslušaj prijatelj! Tale Sivčkova vztrajnost prav gotovo nekaj pomeni in ne ustavlja se za prazen nič. Saj veš kakšne stvari govorijo o njegovi bistroumnosti. Zato se mu udajmo in se vrnimo, odkoder smo prišli. Sicer pa tudi ni verjetno, da bi bili vsi osli onstran oboka.«

»Zdi se mi, da imaš prav«, odvrne Jakčev oče, »posebno še za to, ker je trava okoli oboka poteptana, torej je tod nedavno nekdo hodil. Najbrž so nam osle ukradli.«

Vrnili smo se torej k mamicam, ki so držale otroke, da se ne bi razkropili. Šel sem za njimi, ves srečen, da sem jih morda obvaroval velike nesreče. Stisnili so se v gručo in čisto potihem govorili.

»Kaj naj storimo? En sam osel vendar ne more nositi vseh otrok!« reče Lojzkova mama.

»Samo najmanjše naložimo Sivčku; večji pojdejo pa z nami vred peš«, odvrne Jakčeva mama.

»Sivček, pojdi sem in pokaži, koliko moreš nesti!« me pokliče Rikina mati.

Začeli so me torej tovoriti: spredaj Ivico, ki je bila najmlajša, za njo Riko, potem pa še Jakca in Lojzka. Težak ni bil nobeden. Hotel sem pokazati, da jih čisto lahko nesem, zato sem se spustil v tek.

»Oho, Sivček, le počasi!« so zavpili očetje, »saj moramo vendar naše paglavčke opirati.«

Začel sem torej stopati v korak in tako sem hodil sredi med večjimi otroci in materami. Očetje pa so hodili zadaj in pobirali tiste, ki so zaostajali.

»Mama, zakaj pa očka oslov ni poiskal?« vpraša Hinko, najmlajši pešec, ko se mu je pot le predolga zdela.

»Zato ker očka misli, da so nam vse osle ukradli in bi jih zastonj iskali.«

»Ukradli! Kdo pa? Jaz nisem videl nobenega človeka.«

»Jaz tudi ne, pred obokom so pa le bile stopinje.«

Pepca: »Mama, potem bi pa vseeno morali tatove poiskati.«

Mama: »To bi ne bilo pametno. Da so mogli trinajst oslov ukrasti, je bilo gotovo več ljudi. Najbrž so tudi imeli orožje, in bi lahko vaše očete ubili ali pa ranili.«

Pepca: »Kakšno orožje, mama?«

Mama: »Palice, nože in morda pištole.«

Katka: »Joj, saj to je strašno nevarno. Zato sem prav vesela, da je očka strice pregovoril za domov.«

Mama: »Zdaj pa le stopimo, da bomo prej doma! Očetje in strici morajo iti še v mesto.«

Pepca: »Po kaj pa, mamica?«

Mama: »Da pokličejo orožnike.«

Katka: »Škoda, da smo šli v te grde razvaline.«

Magda: »Zakaj škoda? Saj je bilo prav lepo.«

Katka: »Seveda, ampak tudi hudo nevarno. Pomisli, če bi tatovi namesto oslov nas ukradli!«

Betka: »Saj bi nas ne mogli. Bilo nas je preveč.«

Katka: »Kaj pa, če je bilo tudi roparjev veliko?«

Betka: »Bi se pa bojevali.«

Katka: »Kako pa? Saj še ene palice nimamo!«

Betka: »Kaj pa naše noge, pesti, zobje? Jaz vem, da bi praskala in grizla; z nohtovi bi roparju oči izpraskala!«

Katka: »Roparji bi te ubili! Potem bi pa imela.«

Betka: »Ubili? Kaj pa očka in mamica? Misliš, da bi me pustila ukrasti ali pa ubiti?«

Magda: »Bi pa roparji še nju ubili.«

Betka: »Ti menda misliš, da jih je bila cela vojska?«

Magda: »Če jih je bilo dvanaajst, bi bilo dosti.«

Betka: »Dvanaajst! Prismoda! Ti misliš, da dobiš roparjev kar cel tucat kakor klobas!«

Magda: »Ti se pa vedno norčuješ! S teboj sploh govoriti ni mogoče. Jaz pa stavim, da je treba najmanj dvanaajst ljudi, če hočejo ukrasti trinaajst oslov!«

Betka: »No prav, jaz ti dam pa še trinajstega povrh, kakor na trgu, če kupuješ tucat hrušk.«

Matere in otroci so se pogovoru smejali; ko sta se pa začeli pričkati, je Betki njena mama rekla, naj molči, posebno, ker je zelo verjetno, da ima glede števila roparjev Magda prav.

Ko smo prišli domov in so videli, da hodijo vsi peš, jaz Sivček pa nosim kar štiri otroke, so se grozno čudili. Ko so pa očetje povedali, kako so vsi osli izginili in kako sem jim jaz branil iskati izgubljene živali, so posli zmajevali z glavami in si izmišljevali cel kup pravljič in še prav bedastih: nekateri so čenčali, da so osle odnesli ali pa požrli vrage; drugi so govorili, da so duhovi pokopanih menihov zajahali osle in dirjajo z njimi po svetu; tretji so si šepetali, da so jih angeli varuhi samostana spremenili v sončni prah, ker so živali teptale grobove redovnikov. Prav nobenemu pa ni prišlo na misel, da bi se utegnili v podzemlju skrivati roparji.

Trije očetje pa so takoj po svoji vrnitvi šli k babici in ji povedali, kaj mislijo o roparjih. Nato so dali zapreči voz in se peljali v bližnje mesto, da naznanijo rop orožnikom. Čez dve uri so se vrnili s šestimi orožniki in njihovim poveljnikom. Moja bistroumnost je tako zelo zaslovela, da so stvar o roparjih takoj verjeli, ko so izvedeli, kako vztrajno sem branil dohod do oboka.

In jaz sem bil tisti, ki sem rešil vso širno okolico teh nepripravov.

Joško Hočevar.

Najdražji šopek!

Najdražji šopek cvetov nežnih
darujem tebi, Jezus, v dar —
spleten iz lilij snežno belih
čistejših kot je sončni žar.

Od cvetov teh so lepši tvoji:
otroci čistega srca,
ki še neznani so jim boji
neznane še strasti sveta.

Saj tebi je prav dobro znano,
kako težak jih čaka boj,
kako zvenel ta cvet bo rano,
če blagoslov odtegneš svoj.

Na nje ozri se, Jezus, milo
ter blagoslov jim sveti daj
in svoje milosti obilo,
da delež njih bo sveti raj ...

POŠTA MALEGA JEZUSA

Lučkarji! Mesec junij je posvečen božjemu Srcu Jezusovemu. Po zgledu junaškega Tima se tudi vi ta mesec premagujte in izpolnajte z vso vsem »Jezusove dneve«. — Kdor želi imeti »Jezusove dneve« tudi za počitnice (za julij in avgust) naj piše na upravo Lučke, Ljubljana, Marijin trg 4., pa jih bo dobil brezplačno.

Škofjeloška Klarica z novim praporom.

Prečastiti g. urednik!

Oprostite moji vsiljivosti. Pišem prvič v Vaš prelepi listič, ki se mi je zelo priljubil. Naročenega imam že tri leta. Jezusove dneve sem tudi začela izpolnjevati, seveda se mi vrine še večkrat tudi ničla, pa trudila se bom njih število z božjo pomočjo zmanjšati. Sedaj hodim še s posebnim veseljem k sv. maši, ker imamo krasno majniško premišljevanje iz življenja sv. Bernardke Subiru, katera je bila lansko leto prišteta svetnicam. Rada molim tudi za Rusijo in za uboge pogančke.

Najpristrčneje Vas pozdravlja

Marija Košir, uč. III. a. r., žiče pri Ločah.

Dragi Lučkarji!

Napisala Vam bom nekaj o pomladi. Pomlad je najlepši čas v letu. Po grdi zimi po dolgem času zopet posije sonce in pokliče vse k življenju,

na mrzli sneg pa tako močno posije, da kar skopni. Vse oživi in se začne veseliti pomladi. Trate ozelenijo, drevje začne poganjati in cveteti, cvetlice pa tudi. Ptički so tako veseli, da kar pojejo. Nam je pa tudi všeč, da nas več ne zebe in da nam travice zelenijo, drevesa cveto in ptički žvrgolijo, zato se tudi mi veselimo pomladi. Pride tudi Velikanoč in Binkošti, lepi zeleni prazniki, ki so tako zelo lepi. Letos pa me čaka še nekaj. Sla bom za Binkošti k prvemu svetemu obhajilu. Teta mi je v podarjeno mašno knjižico napisala, da je to najlepši dan v življenju. Kako lepa je pomlad in kakšna bo šele letos z mojim najlepšim dnevom v življenju? Zato se je tako veselim in Vam pišem o njej.

Č. gospoda urednika iskreno pozdravljamo vse Lučkarice iz II. b razreda. Na Binkošti se Vas bomo spominjale pri prvem sv. obhajilu.

Breda Sadar, II. b. razred šol. sestr., Celje.

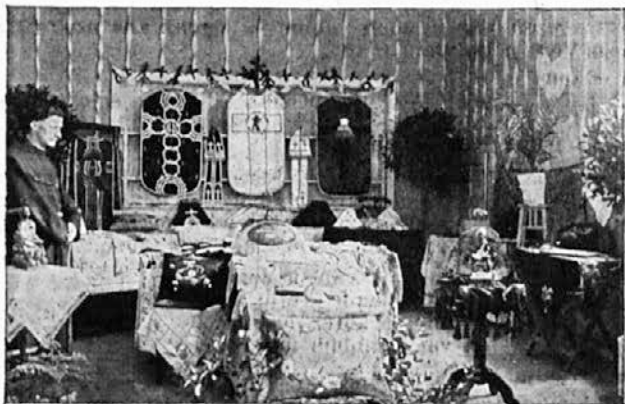
Odgovor: Pristrčna Vam hvala za pozdrave in molitve.

Prečastiti g. pater!

Na Vaš ljubki listič »Lučko«, sem naročena ves čas, odkar izhaja. Čitam jo z nedopovedljivim veseljem. Spoznala sem, da je Vaša »Lučka« res lučka, ki mi razsvetljuje pot, da ne zabredem preko breznov zmot. Sedaj Vam povem še eno novico. Na Belo nedeljo smo otroci Marijinega vrtca iz Preserja v cerkveni dvorani naredili pod vodstvom g. kaplana proslavo: »Materinski dan«. Najprvo smo zapeli nekaj prav lepih pesmic. Petju so sledile deklamacije. Nato pa smo vprizorili igrice »Desetnik in sirotica«. Naše mamice so bile tega zelo vesele, ker so videle, da imamo res pravo ljubezen do njih. Sedaj smo v prelepem cvetočem maju. Vsi venčajo in krasijo majniške oltarčke z dišečimi šmarnicami. Jaz pa Mariji ne donšam samo svežih cvetk, ampak prinašam ji vsak dan cvetko iz srca — cvetko premagovanja. Kaj pravite, častiti pater, ali je Marija zadovoljna z menoj? Iz srca Vas prosim, če Vam je mogoče, da bi dobilo to moje pisemce kotiček v pošti malega Jezusa. Blagovolite mi odgovoriti

Skupina mariborskih Lučkarjev s preč. g. p. Konstantinom Urankar v sredini.

Razstava misijonskega odseka mariborskih Klaric, ki so za frančiškanske misijone izredno vnete.

na moje vprašanje v prihodnji »Lučki«. Najlepše pozdravljam Vas in Vaše vnete »Lučkarje« in »Lučkarice« Vaša

Peček Marija, iz Goričice.

Odgovor: Gotovo je Marija zadovoljna s teboj, ker ji je premagovanje in vsaka krepost mnogo ljubša kot najlepše cvetlice.

Prečastiti g. pater Krizostom!

Po kratkem času se zopet oglašajo Lučkar naše gomilske šole. Toliko že veste, da znamo pisati pri nas na Gomilskem. Pri nas je že prav lepa in vesela pomlad. Veselo čakamo prve dni meseca, da nam prinesejo gospod katehet Lučko v šolo. To predrago Lučko čitam jako rad in z veseljem. Ko pridem iz šole, najprej preberem Lučko sam, nato jo dobijo šele ata in mama v roke. Ali ne bi bilo lepo, če bi izhajala Lučka vsaki teden? Čitam jo drugo leto. Z največjim veseljem pa čitam »Priateljske pogovore o sv. maši« ter o »Uhaču«. Hočem biti vedno naročnik Lučke. Predlansko leto sem bil sprejet v »Marijin vrtec«. V cerkev imam dobre četrt ure. Dobili smo nov krasen oltar Srca Jezusovega.

Srčno Vas pozdravljajo in poljubljajo roko, Vaši hvaležni Lučkarji iz 6. razreda osnovne šole na Gomilskem.

Savinek Ivan.

Prečastiti gospod urednik!

Odločila sem se tudi jaz, da Vam pišem. Najpreje se Vam lepo zahvalim za Lučko. Res krasen je ta list, a še lepše so povesti, ki so v tem listu. Najbolj mi ugajajo »Priateljski pogovori o sv. maši« in »Uhač piše Lučkarjem«.

Na velikonočni ponedeljek smo se udeležili »Pastijonske igre« v Cerkljah z gospodom kaplanom. — Naročnica Lučke sem že drugo leto. Pri nas v Kostanjevici bomo imeli prvo sv. obhajilo meseca maja. Tudi tabor »Marijinega vrta« bomo imeli meseca junija pri »Materi božji dobrega

sveta«, h kateremu Vas vljudno vabim. — Sedaj Vas prav pristrčno pozdravljam in Vam poljubljam roko

Vam vdana

Bizjak Alojzija, učenka V. r. os. šole v Kostanjevici.

Prečastiti pater Krizostom!

Danes sem se odločila za pisanje. Pišem Vam prvič, čeprav sem na Lučko naročena že skoro eno leto. Najbolj mi ugajajo pesmice, ki jih gdč. Sonja tako lepo sestavlja. Ugaja mi pa tudi povestica »Uhač piše Lučkarjem. — Prosim Vas priobčite pisemce s pesmico.

Lučka nas vabi k Jezusu,
k pravičnemu kralju nebeškemu.

Pridite, pridite, dušice,
da vas poljubim na srcece.

Vas pozdravlja Vam vdana

Kostrevec Olgica, uč. VI. razreda v Sromljah.

Draga »Lučka!«

Ze štiri leta Te prebiram, toda da bi Ti pisal, se še zmenil nisem. Seda sem se pa ojunatil in se oglašam. Kadar Te dobim, draga »Lučka«, Te ne dam prej iz rok, da Te do besede ne pregledam. Zelo mi ugaja spis o »Uhaču.« Tudi Jezusove dneve izpolnujem. Tebi in prečastitemu uredniku in vsem Lučkarjem pošiljam srčne pozdrave

vdani

Jože Počeha, učenec VI. raz., Boštanj ob Savi.

NEKAJ ODGOVOROV:

Tilač Ivana (Šiška). Tvoji dve lepi pesmici bosta natisnjeni v septemberski številki.

Anica Verdnik (Kamnik). Tvoja pesmica »Majniški Kraljici« je prav lučkana. Na vrsto pa pride šele majnika prihodnje leto. Zelo me veseli, ker imaš tako trdno zaupanje v Mater božjo. Da boš srečno napravila maturo, se te bom tudi jaz spomnil pri sv. maši.

Marija Goltes (Krčevina pri Mariboru). Zelo me je razveselilo, kar mi pišeš. Nebeške Gospe pa ne nehaj častiti, tudi ko bodo šmarnice že minile.

Marija Vidmar (Kostanjevica). Radi pomanjkanja prostora pride Tvoje pismo s pesmico v prihodnji številki.

Vsi drugi, ki ste mi pisali, pridete na vrsto v prihodnji številki.

Za frančiškanske misijone so darovali: Znamke: Otroci osnovne šole Škocjan pri Mokronogu, Krašna Ivan in velika množica drugih, ki niso povedali imena.

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 5 Din, za Italijo 3 L., za Nemško Avstrijo 1 š. — Uredništvo in upravnštvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk Misijonske tiskarne v Domžalah. (J. Godina.)
